

Østlendingen

21.11.13

Forvaltningsmotstand og forskning

I en kronikk i Østlendingen den 16.5 kommer forskerne Skogen og Krange fra NINA med påstander om engasjementet til ordførere i Hedmark som er noe oppsiktsvekkende.

Der ordførerne etterlyser en annen forvaltning av ulv i sine kommuner en i dag, kaller Skogen og Krange dette for «kalkulert spill». At forskere og byråkrater innen naturforvaltningen misliker at ordførere som representanter for sine kommuner mener noe forvaltning av rovdyr, er dessverre ikke uventet og tilkjennegir kanskje hvorfor frustrasjonen rundt dette temaet er stor i enkelte kommuner fra Halden til Trysil?

Skogen og Kragen påberoper seg å representere moderne naturforvaltning og at dette blir sett som en trussel fra lokalpolitikere og andre. Her vet forskerne fra NINA like godt som alle andre at det er ingen forvaltning av arten i de kommunene som er inne for sonen i dag. Hvis fraværet av forvaltning er det NINA forskerne representerer og ønsker er de nok i sterk utakt med den politiske ledelsen ikke bare i kommune Norge, men også i sitt eget fagdepartement?

I Sverige har Naturvårdsvärket som tilsvarer vårt Miljødirektorat lenge hatt akutt forvaltningsvegving. Dette har ført til at Svenske politikere nå vil flytte ansvaret for å forvalte vilt til et annet forvaltningsorgan. Svenske forskere har presentert rapporter om genetikken i den skandinaviske populasjonen av eurasisk ulv som har vist seg å bygge på feilaktige data og er senere blitt underkjent. Vi får håpe at våre egen forsker på feltet har mer fokus på å opptre profesjonelt og å fremme objektive fakta en enkelte av sine svenske kolleger.

I kronikken hevder de at det er de som vil ha en aktiv forvaltning av ulv som er mest engasjerte og synlige. Hvis man følger litt med i debatten så vil man nok se et annet bilde. Kommentarfelt i riks, lokale og sosiale medier er når dette temaet er oppe sterkt preget av trusler, fordommer og sjikane mot bønder, reindriftsutøvere og jegere. Disse gruppene i de grønne næringene som aktivt høster av de fornybare ressursene i norsk utmark ved beitebruk og jakt sees på som en trussel mot en ideologi som ønsker at all utmark atter skal være vill og uten menneskelig påvirkning. At dette skal legitimere trusler mot sitt eget liv er for mange uforståelig men for andre et kampmiddel som er sosialt akseptert i enkelte miljøer. Krange og Skogen har i sin forskning ikke konsentrert seg om disse miljøene som bruker slike kampmidler. Det burde de kanskje gjøre videre i sitt arbeide for å få et helhetlig bilde av konflikten?

Når organisasjoner som arbeider mot at våre rovdyr forvaltes til sammen får opp i mot 100 millioner i overføringer av det offentlige og en organisasjon som arbeider for aktiv forvaltning får 1 million. Så er det vel ganske åpenbart hvilken ideologi som har tilgang til størst ressurser til å føre sin sak gjennom PR kampanjer og påvirkning av våre politikere.

Oppfordringen til Krange, Skogen og andre representanter for forskning og forvaltning av våre rovdyrarter, er å se på ordførere og representanter for organisasjoner som representerer et ønske om aktiv forvaltning som ressurser til å finne bedre løsninger og få ned konfliktnivået rundt arten. Ikke som motstandere slik man kan få inntrykk av etter å ha lest kronikken.

Med vennlig hilsen

Rolf Larsen

Styrets leder

Jegernes Interesseorganisasjon